بورژوازی اسلامی و حکومتش،
مسئول مرگ کارگران

صدای انترناسیونالیستی

۲۳ آبان ۱۴۰۵، اتوبوس حامل کارگران پالایشگاه گاز دهلران، هنگام بازگشت از محل کار به منازلشان، در محور دشت عباس به مورموری واژگون شد. در این حادثه ۱۲ نیروی کار جان باختند و ۱۶ نفر مصدوم و بستری شدند. تمامی سرنشینان اتوبوس از کارگران شرکت پیمانکاری «اویکو» بودند که در بخش‌های مختلف پتروپالایش دهلران، از جمله پشتیبانی، بهره‌برداری و آزمایشگاه، مشغول به کار بودند.

در جامعه سرمایه‌داری، نیروی کار نیز مانند هر کالای دیگری دارای ارزش است. این ارزش بر اساس مقدار کار اجتماعیِ لازم برای تولید و بازتولید نیروی کار تعیین می‌شود. یعنی مجموع هزینه‌های مادی و اجتماعی لازم برای تأمین نیازهای معیشتی کارگر، حفظ سلامت و توانایی جسمی و ذهنی او و تداوم بازتولید نیروی کار.

اما در سرمایه‌داری پیرامونی، ارزش نیروی کار معمولاً پایین‌تر از سرمایه‌داری متروپل است. به عبارت دیگر، هزینه تأمین زندگی و بازتولید نیروی کار در این کشورها کمتر است. وقتی نیروی کار ارزان‌تر باشد، سرمایه‌داران انگیزه بیشتری پیدا می‌کنند تا هزینه‌های اضافی، مانند ایمن سازی محیط کار، استفاده از وسایل حمل و نقل مناسب و نگهداری آن‌ها را کاهش دهند، زیرا این هزینه‌ها مستقیماً به افزایش سود منجر نمی‌شوند. در چنین شرایطی، سلامت و حتی جان کارگران نیز قربانی کاهش هزینه‌ها و افزایش سود می‌شود.

البته ارزان بودن نیروی کار تنها دلیل این وضعیت نیست، بلکه باید نقش مناسبات قدرت طبقاتی و موقعیت ضعیف‌تر کارگران در بازار کار را نیز در نظر گرفت. به همین دلیل، در بسیاری از کشورهای سرمایه‌داری متروپل، به دلیل هزینه بالاتر نیروی کار، قدرت بیشتر

کارگران و وجود قوانین و نظارت‌های ایمنی، میزان برخی حوادث کاری و تلفات ناشی از آن‌ها در مقایسه با کشورهای پیرامونی کمتر است.

مرگ ۱۲ کارگر در اتوبوس حامل کارکنان پالایشگاه گاز دهلران را نباید صرفا یک حادثه رانندگی یا اتفاقی ناخواسته تلقی کرد. این کارگران هنگام بازگشت از محل کار جان باخته‌اند. بنابراین، مرگ آن‌ها با شرایط کارشان ارتباط مستقیم دارد.

چنین حوادثی نتیجه شرایطی است که در آن سود و کاهش هزینه‌های تولید بر ایمنی و جان انسان‌ها اولویت دارد. مسئولیت این مرگ‌ها را نمی‌توان فقط به گردن پیمانکار یا راننده انداخت. مسئولیت اصلی بر عهده بورژوازی اسلامی و دولت آن، جمهوری اسلامی است. دولت بورژوایی که با مناسبات سرمایه‌داری، شرایطی را به وجود می‌آورد که در آن جان و سلامت کارگران قربانی سود و کاهش هزینه‌ها می‌شود. مرگ این کارگران اتفاقی نبود، بلکه نتیجه شرایطی بود که در نظام سرمایه‌داری و مناسبات ضدکارگری آن شکل گرفته است.

از دیدگاه پرولتری، مسئله فقط رعایت قوانین ایمنی یا مجازات چند مسئول نیست. مسئله اصلی مناسباتی است که در آن سود سرمایه بر جان و سلامت کارگر اولویت دارد. تا زمانی که این مناسبات برقرار باشد، زندگی و سلامت کارگران همچنان فدای کاهش هزینه‌ها و افزایش سود سرمایه خواهد شد.

سرمایه‌داری در چرک و خون و کثافت زاده شد و تاریخ سراسر ننگین آن مملو از چنین جنایت‌هایی است. عطش سیری ناپذیر سرمایه برای کسب سود مرزی نمی‌شناسد. تا زمانی

که بردگی مزدی و نظام سرمایه‌داری برقرار است، شاهد قربانی شدن هم زنجیران خود خواهیم بود.

ابراز همدردی با هم طبقه‌ای‌های خود در غم و اندوهی که بر آن‌ها تحمیل شده، تنها بخشی از وظیفه ماست. وظیفه اصلی ما مبارزه با آن نظام متوحشی است که به بردگی مزدی حقانیت بخشیده و هر روز هزاران کارگر را قربانی می‌گیرد.

در سراسر جهان، کارگران علیه سیاست‌های ریاضت اقتصادی دولت‌های بورژوایی به پا خاسته‌اند و سرهای خود را بالا گرفته‌اند. اکنون طبقه کارگر ایران نیز باید به عنوان گردانی از پرولتاریای جهانی، با مبارزات هم طبقه‌ای‌های خود در سراسر جهان همگام شود. چرا که تنها از راه مبارزه طبقاتی است که می‌توان سطح زندگی کارگران را ارتقا داد، به قربانی شدن روزانه خواهران و برادران هم طبقاتی خود پایان بخشید و جامعه‌ای شایسته انسان بنا کرد. جامعه‌ای بدون طبقه، بدون استثمار انسان از انسان و بدون سلطه سود. جامعه‌ای که نه تنها طبقه کارگر، بلکه کل بشریت را از بردگی مزدی و توحش سرمایه‌داری رها سازد.

یوسف

۲۵ آبان ۱۴۰۵

کانال تلگرام:

https://t.me/intvoice

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس(توییترسابق) :

https://x.com/int_voice

Workers of the world, unite!

Internationalist Voice

English فارسی

Communist Revolution or the Destruction of Humanity!

صدای انترناسیونالیستی منتشر کرده است !

